

Det Syndens Barn!

Folkekomedie med en stærkt bevæget
Handling i 3 Akter, 69 Afdelinger

Dansk Kunstfilm

Filmen er, som det saa tydelig fremgaar af omstaaende Liste over Afdelingerne, en af de mest afvekslende og underholdende Billedrækker, der nogensinde er bleven til ved dygtige danske Skuespilleres Medvirkning.

A/S »FOTORAMA«

ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst
o. a. lign. Materiale, med absolut Eneret.

Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatnings-
krav gjort gældende mod Vedkommende.

○ AFDELINGER ○

1. Den kønne Mursvend.
2. To Søstre.
3. Grovkornet Kurmageri.
4. Søsterens Formaning.
5. Haardt imod haardt!
6. Et heldigt Træf.
7. En farlig Leg.
8. Det Syndens Barn!
9. Næste Aften.
10. Stævnemødet.
11. Overrumplet.
12. Faderstrenghed.
13. Jaget væk!
14. »Jeg rejser i Aften, følg med mig!«
15. Afsked med Hjemmet.
16. Brudt med sin Fortid.
17. Under den gamle Bøg.
18. I Storbyen.

19. Arbejdsløshedens Elendighed.
20. En ulykkelig Kvinde.
21. En brutal Elsker.
22. »Skaf mig nogle Penge!«
23. Overvældet af Træthed.
24. Naar Rusen er sovet ud.
25. Ægteskabsplaner.
26. Kreditforenings-Laanet.
27. Forpagteren rejser til Byen.
28. I Banken.
29. Han træffer gode Bekendte.
30. Paa Lur efter et Kup!
31. Ud paa Livet.
32. Paa Kneipen.
33. Buffetjomfruen.
34. »Det er jo min Fa'er!«
35. Et godt Offer.
36. Tegnebogen.
37. Letsindig Omgang med Penge.
38. Laura bringer Sedlerne i Sikkerhed.
39. Under Strømpebaandet.
40. Naar Øllet gaar ind —
41. Dans paa Billardet.
42. »Jeg vil ikke have noget at gøre med den Affære!«
43. Laura løber sin Vej.
44. Tegnebogen skifter Ejermand.

45. »Hvor er mine Penge?«
46. En usikker Kusk.
47. Hvad Tegnebogen indeholdt!
48. En ubehagelig Overraskelse.
49. Frænde er Frænde værst.
50. Gustave mistænker Laura.
51. Ved Morgenkaffen.
52. Tømmermænd og Pengesorger.
53. Paa Sporet.*
54. Den forlorne Datter vender hjem.
55. Gustave kredser om sit Offer.
56. I Hjemmets Dagligstue.
57. Skridt i Nattestilheden.
58. Lyset vælter.
59. Hvad Faderen saa'.
60. En Indskydelse.
61. Den røde Hane.
62. Chatollet er forkullet!
63. Den falske Assurance-Repræsentant.
64. Brandforhøret.
65. Laura kommer.
66. »Pengene er her!«
67. Gustave arresteres.
68. Forsoning.
69. Et Slør over Fortidens Uhygge.

HOVEDPERSONERNE

Forpagter Walther . . *Peter Nielsen*

Laura } hans Døtre . . . { *Elisabeth Stub*
Anna } { *Jenny Roelsgaard*

Jean *Aage Schmidt*

Det er i Grunden Skade, at den stumme Scene ikke har optaget Skikken med den røde Lygte. Thi denne herlige Kulør burde straae udenfor det Teater, hvor dette effektfulde Virkeligheds-Drama staar paa Plakaten. — Denne Skildring af en ung Kvindes omtumlede Livsskæbne, efter at hun har ladet sig lokke af en svigefuld Forfører, er altid og allevegne sikker paa det :: store Publikums Bifald. ::

Unge Øjne.

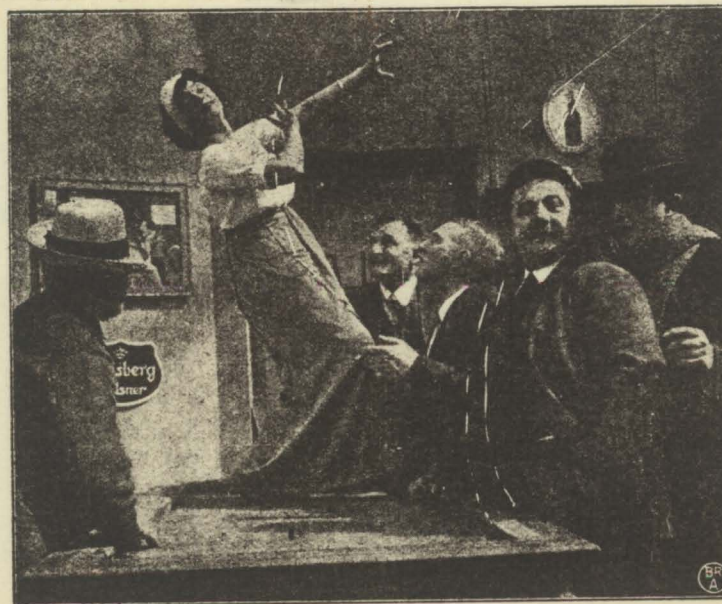
Vidste man det ikke, vilde man næppe falde paa, at *Anna* og *Laura* var Søstre. *Anna*, den stille og huslige unge Pige, dannede i eet og alt en Modsætning til *Laura*, der var forceret livlig, stærk og dristig i sine Følelser og som altid pintes af Udlængsel, af Lyst til at ombytte den rolige Tilværelse ude paa Landet med Storstadslivets hurtigere og hidsigere Tempo.

Endnu var det dog lykkedes de to Pigebørns Fader, Forpagter *Walther*, at afholde *Laura* fra at give efter for de Magter, der søgte at drage hende bort fra Hjemmet.

Men pludselig skulde en tilfældig Hændelse vende ganske op og ned paa Forholdene i Forpagterboligen.

Laura stiftede Bekendtskab med en ung Mursvend ved Navn *Jean* og blev straks saa forelsket i hans kønne Øjne og raske Væsen, at det snart stod hende klart, at Løsenet for hendes Fremtid maatte være: ham eller ingen!

Med hensynsløs Voldsomhed sprængte hun alle Baand

Knejpeliv.

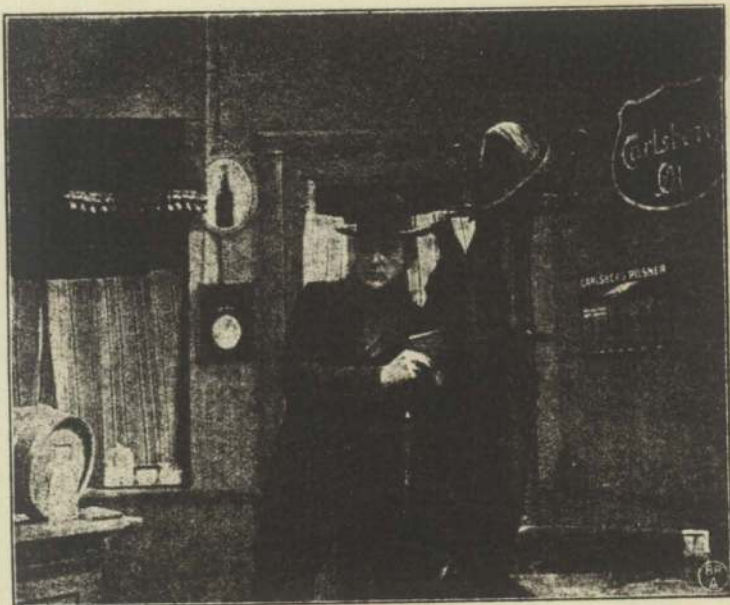
for at kaste sig i Armene paa den unge Mand, og uden Tanker for sit Ansvar benyttede han sig brutalt af den Tillid, *Laura* viste ham.

Kun kort varede deres hemmelige Lykke: en Dag opdagede Forpagteren, at hans Datter holdt Stævnemøder med den fremmede Haandværkssvend, og Harmen over, at slikt Kæresteri havde kunnet drives bag hans Ryg, blussede op i ham og gjorde hans Haand haard: han sørgede straks for, at Forføreren fik Løbepas fra sin Mester — se saa! nu kunde han vel slippe for at faa sit Hjem og sine Børns Lykke spoleret af en saadan Vindbeutel . . .!

Men Forpagter *Walther* gjorde Regning uden Vært, han undervurderede sin Datters stejle og stædige Vilje — og derfor ramte det ham ogsaa som et centnertungt Slag, da *Laura* gav efter for sin Elskers Bønner og uden Betænkning løb bort fra sit Hjem og fulgte med *Jean* ind til den store By.

— — — Nu skulde Livets Fest altsaa til at oplade sine

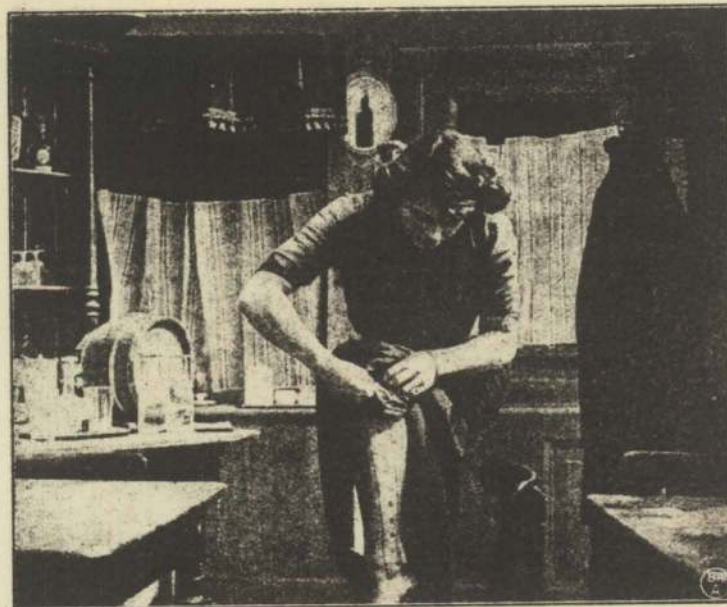

I et ubevogtet Øjeblik.

gyldne Porte for Frk. Laura. Men ak — stakket Dans er snart sprungen, og kun sparsomt blev hendes Vej bestrøet med Roser . . . Des flere var Tornene, de stive, hvasse Torne.

Jean afslørede sig snart som det, han var: en rigtig daarlig Person. Upaalidelig i stort og i smaat — doven og drikfældig — ja, der viste sig at være mange kønne Gloser, der passede paa ham. At have Arbejde — hæderligt Arbejde — kendte han kun sjælden noget til; hans Dag gik med Værtshussvir og det, som værre var, og ret længe varede det da ikke, inden Laura maatte se sig om efter Udveje til at skaffe sig selv og ham Føden.

Efter mange forgæves Forsøg paa at faa en pænere Beskæftigelse maatte hun til sidst tage til Takke med en slet lønnet Plads bag Buffet'en i en tarvelig Kippe, hvor Jean var Stangæst, og hvor han tidlig og silde holdt til med sin uadskillelige Kammerat, en oftere straffet Person ved Navn *Gustave*.

Et sikkert Gemmested?

Her i dette usle Lokale, hvor der stank af Tobaksrøg og Pusel, sled hun Dag efter Dag og den halve Nat for at tjene en karrig Skilling. Hvor ulykkelig følte hun sig ikke — og hvor længtes hun ikke tilbage mod det Hjem, hun havde forladt! Men — hun havde brudt Broen af bag sig — hun maatte frem ad den mørke og trange Vej, hun selv havde valgt.

— — — Og saa skulde det alligevel blive hendes Skæbne, at hun igennem denne smudsige Kippe skulde finde hjemad til Lyset og Lykken.

En Aftenstund saa' hun til sin Forfærdelse, at blandt de Gæster, der klumpede sig sammen i Beværtningen, var — hendes Fader!

Sagen var den: Forpagter Walther havde haft den Glæde, at hans anden Datter, den lille, gode Anna, havde sluttet en trofast Pagt med en ung, brav Mand, og det var nu bleven bestemt, at det unge Par skulde fejre sit Bryllup, saa snart Brudgommen havde faaet sin nye Gaard opført. Walther

Den store Overraskelse.

• havde gjort alt for at hjælpe sin Svigersøn til at sætte Foden under eget Bord, og nu havde han været inde i Byen for at ordne et Kreditforenings-Laan til hans Bedste. Imidlertid havde han i Banken truffet nogle gode Bekendte; de var saa gaet ud for at more sig sammen, Enden paa Visen var bleven, at de havde smagt for rigelig paa de vaade Varer — og nu var de saa til sidst havnet i denne lyssky Kippe.

Hvad der imidlertid foruroligede Laura mest, var, at hun saa, at Jean og Gustave kredsede om hendes Fader. Hvilke Planer mon de havde for? Hun besluttede at være paa sin Post.

Og inden længe viste det sig, at hun havde Ret i at nære Mistanke til de to frække Fyre. Jean havde nemlig faaet Færtten af, at Forpagteren havde mangt Penge hos sig — han havde ogsaa opdaget, at han i Letsindighed havde anbragt sin velspækkede Tegnebog i Lommen paa sin Overfrakke, som han havde hængt fra sig i Beværtningen — og nu var det aabenbart hans Hensigt at tilvende sig disse Penge.

Forsoningens Fred.

Saa vidt vilde Laura dog ikke lade det komme: uden at Jean opdagede det, saa hun sit Snit til at tage Pengesedlerne ud af Faderens Tegnebog og erstatte dem med værdiløse Papirlapper. Saa gemte hun Pengene i sine Strømper og løb sin Vej fra Beværtningen.

Hvorhen styrede hun sin Kurs? Ja, hvor skulde hun vel søge hen undtagen hjemad — hjem til den gamle Gaard, hvor hun var født og opvokset.

— — — Jean stjal Tegnebogen og begav sig til sit Logis, hvor han og Gustave skulde dele Byttet. Hvem skildrer de to Slynglers Forbauselse og Raseri, da det gik op for dem, at de var narret for Udbyttet af deres Forbrydelse? Gustave troede sig snydt af sin Kammerat og kastede sig over ham for at hævne sig — og snart sank Jean som livløs sammen under den kraftige Forbryders brutale Næver.

Saa skyndte Gustave sig bort fra Byen. Han havde fattet Mistanke til Laura og begyndte at ane, hvorledes Pengene kunde være forsvundne — men han svor en drøj Ed paa, at

han skulde vide at straffe den forbandede Tøs, som havde spillet ham dette Puds! Derfor fulgte han i hendes Spor ud til Landsbyen, hvor hendes Faders Gaard laa.

Her var imidlertid Forpagter Walther henad Morgenstunden vendt hjem. Tabet af Tegnebogen havde han opdaget, da han skulde til at bryde op fra Béværtningen — og dette Slag havde næd eet gjort ham næsten ædru.

Hyad skulde han dog gribe til? Han var ruineret, hvis Pengene ikke blev skaffet til Veje — og ikke blot han selv, ogsaa hans Datter og Svigersøn vilde blive haardt ramt af dette betydelige Tab.

Endnu kunde han ikke faa sig selv til at indvie sine Kære derhjemme i den frygtelige Tildragelse — han lod overfor dem, som om alt var klappet og klart, og som om Pengene nu laa velforvarede i Dagligstuens Chatol. Men i hans Indre rasede Fortvivlelsen.

* * *

Det blev atter Nat. Og mens Mørket rugede over Landsbyen, fik Forpagtergaarden Besøg af en sjælden Gæst — men en Gæst, der syntes huskendt. Det var Laura!

Hun lukkede sig ind i sit Barndomshjem, tændte et Lys og saa' sig med bedrøvede Øjne om i de kendte Stuer . . . Da fo'r hun sammen — hun havde hørt Skridt i Huset — ikke for alt i Verden vilde hun overraskes her! Hun flygtede ilsomt ud af en Bagdør, men i Skyndingen kom hun til at vælte Lyset — — — og faa Minutter efter stod Stuen i lys Lue!

* * *

Intet Menneskeliv gik tabt ved denne natlige Brand — men Bohavet blev ilde medtaget af Flammerne, og især var det gamle Chatol bleven slemt ødelagt.

Der holdtes Forhør paa Brandtomten, og her kom det nu for en Dag, at Chatollet skulde have indeholdt en betydelig Sum i Seddelpenge — en Sum, som nu var fuldstændig forsvunden!

Da rejstes der fra den nylig ankomne Repræsentant for Assurance-Selskabet Tvivl om, hvorvidt disse Penge nu ogsaa

virkelig havde ligget i Chatollet! Forpagter Walthers daarlige Samvittighed fik ham til at fremkomme med adskillige vaklende og saare mistænkelige Forklaringer — alt truede med at styrte sammen om ham . . . Skulde han, denne ansete og hæderlige Mand, afsløres som en Forbryder?

Nej — Frelsen kom i sidste Øjeblik: hans forstødte Datter Laura kom til Stede i det afgørende Nu — hun rakte et Bundt Pengesedler frem mod sin Fader:

— Her er Pengene! jeg har reddet dem!

I næste Sekund rev hun Masken af den falske Assurance-mand; thi denne var ingen anden end — Gustavé!

* * *

Men denne Dag holdt Forsoningens Aand sit Indtog i den gamle Forpagtergaard: Walther tilgav sin Datter, og hun fandt atter et godt og lykkeligt Hjem i sin Families Kreds.

18613